

Sygn. akt IV KK 461/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021r.

sprawy **T. C.**

skazanego za czyny z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 września 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 13 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy wskazać, że wobec skazania T. C. na karę inną niż bezwzględna kara pozbawienia wolności, zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k., w kasacji możliwe było podniesienie jedynie zarzutów o charakterze bezwzględnych przesłanek odwoławczych wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Skarżący wskazał na dwa uchybienia o takim charakterze.

Pierwsze z nich polegać miałyby na tym, że skarżący „nie uzyskał prawidłowej zgody na ściganie” gdyż w postępowaniu immunitetowym Sąd Apelacyjny zezwolił na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej za 5 czynów opisanych w akcie oskarżenia, gdy tymczasem Sądy obu instancji skazały go za 4 czyny ustalając, że jeden z nich jest ciągiem przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Przy czym ciąg ten stanowiły dwa przestępstwa dokładnie odpowiadające swoim opisem i kwalifikacją tym, które zarzucono w akcie oskarżenia.

Zmiana kwalifikacji prawnej poprzez przyjęcie ciągu przestępstw w miejsce dwóch odrębnych przestępstw, nie tylko była zatem zgodna z dyspozycją art. 91 § 1 k.k., a prawidłowe stosowanie prawa materialnego jest bezwzględny obowiązkiem każdego sądu, lecz również stanowiła zmianę korzystną dla skazanego.

W tej przestrzeni, skoro opis przypisanych czynów i ich kwalifikacja prawna, pozostały takie same jak w akcie oskarżenia (poza przyjęciem, że stanowią one ciąg przestępstw), nie można mówić o wyjściu poza granice skargi, a w konsekwencji poza granice zezwolenia na ściganie określone w postępowaniu immunitetowym. Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny.

Podobnie ocenić należy i drugi zarzut podniesiony w kasacji. I w tym wypadku nie zachodzi żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 k.p.k. Pomijając argumentację związaną z zasadnością twierdzeń obrony o oczekiwaniu ze strony skazanego, że postępowanie dowodowe nie zakończy się na rozprawie w dniu 5 lipca 2018 r., a będzie kontynuowane na kolejnych terminach, co spowodowało jego nieobecność podczas czynności końcowych rozprawy, wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją art. 374 § 1 k.p.k. (poza wyjątkami wskazanymi w tym przepisie, a które nie dotyczą niniejszej sprawy), od 1 lipca 2015 r., obecność oskarżonego na rozprawie nie jest obowiązkowa, ma on natomiast prawo brać w niej udział. Tym samym nieobecność jego na rozprawie, nawet wadliwie oceniona przez sąd (poza sytuacjami obecności obligatoryjnej) nigdy nie będzie stanowić bezwzględnej przesłanki odwoławczej.

Pozostałe zarzuty kasacji, wobec wskazanej powyżej treści art. 523 § 1 k.p.k., są niedopuszczalne.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, uznając kasację za oczywiście bezzasadną, orzekł jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.